

KYRKJEBLAD

FOR
DAVIK

Nr. 150

Kjem ut
4 gonger årleg

Mars 1945

Utgjevar og redaktor:
Prost R. J. Slaatteliid
Davik

16. årg.

Forvandling.

Engang lå livet og verden
i bare sol for mitt blikk.
Men hørte jeg korset nevne,
en sky for solen gikk.

No tykkes meg gråværskygget
all menneskefryd på jord,
og solen stråler imot meg
alene fra korsets ord.

Men dog ble korset og verden
de samme fra før til nu.
Så underlig alt forvandles
når hjertet får annen hu.

Thordur Thomasson.

Bønn for Norge.

Allmektige Gud, som vil at alle mennesker skal ha det godt og leve et rikt og lykkelig liv: Vi ber at Du vil se i nåde til Norges land og folk.

Vi har syndet mot Deg og ikke vandret etter Din hellige lov. Derfor er straffen kommet over oss. Tilgi oss for Jesu skyld!

Vekk oss opp ved Din hellige Ånd, så vi kan vende om til Deg og begynne et nytt liv i guds frykt og lydighet. Hjelp oss først å søke Guds rike og Din rettferdighet, så Du kan gi oss alle de andre gode ting i tilgift.

Hjelp oss til helhjertet å bøye oss inn under Din vilje, og erkjenne Kristus som vår eneste frelser og herre. La Ditt ord være lykten for vår fot og lyset på vår veg.

La oss påny ja se vårt kjære fedreland frelst og fritt, og når Du igjen gir oss frihet og selvstyre, læs oss da å bruke disse goder på en sådan måte, at Norge må bli en god heim for alle som bor her.

Gi oss rettsindige og dyktige tjenere i stat og kommune, og å stå sammen med dem i arbeidet for en ærlig og effektiv administrasjon i alt vårt offentlige liv.

Hjelp oss til å na fram til en sunn økonomisk basis for vårt folk, og gi oss framgang i alt ærlig og Gud velbehagelig arbeid. Hjelp oss til folkets gagn å utnytte alle de naturlige rikdommer og hjelpekilder som Du har gitt oss i hav og land.

Hjelp oss å lære av de mange feil vi før har gjort. La ikke arbeidsløshetens skamplett og klassekampens forbannelse lenger få skjemme og forgifte vårt samfunnsliv.

Frels oss fra alt syndig partivesen også innenfor de kristnes leir, og foren oss i et sant og fruktbart brorskap. Forøk vår tro og begeistring, når det gjelder arbeidet for å bringe Guds rike inn i alle norske heimer og videre ut over all jorden.

«Lær oss å skue med Ditt blikk hvert folk som liv og grenser fikk», så vi må forunnos den nåde av Deg å få virke i fredens og folkeforsoningens tjeneste.

Vi overgir oss selv og vårt norske folk i Din Faderhånd!

I Jesu navn. Amen.

(Buddhistmisjonen).

Guds mølle.

Guds mølle maler. Kanonenes torden, flyenes rovdyraktige snerren, sirenenes hylene, høytalernes brølen overdøver den. Men dypt under all denne infernalske larm hører du i stille stunder en jevn, rolig, vedholdende dur, som fra kvernen som maler på havsens bunn. Det er Guds mølle som maler.

Guds mølle maler *langsomt*. Å, så *langsomt*. Den har malt slik i årtier, i århundrer, i årtusener. Der er noe ubønnhørlig ved denne langsomhet. Sleakter lever og lider og synker i grav. Kulturer blomstrer og visner. Bevegelser skyter *hastig* fram og går likeså *hastig* tilbake. Riker oppstår og går til grunne. Menn legger en kort stund sin sterke hånd på tidens hjul. Men hjulet går stadig videre. Alt har sin tid og sin time. Bare Guds mølle maler *tidløst*. Dens jevne lavmælte dur spotter tidens larm. Dens utrolige langsomhet spotter menneskenes hastverk.

Guds mølle maler *sikkert*. Å, så *sikkert*. Det har vi mennesker vanskelig å forstå. For vi ser bare det ørlille segmentet av liv, som er omkring oss. Når døgnets begivenheter tar fart, når tidsutviklingen blir som en rivende strøm, straks taper vi overblikket, straks mistviler vi om tingenes mening. — Livet synes formålslost, framtiden usikker, hensikten med det hele ubegripelig. — I slike tider er det godt å vite at det er Guds mølle som maler. Det er Guds mølle som maler midt i begivenhetenes strøm, ja like til skummet på overflaten. Og selv om vi hverken kan se eller forstå det, så er dog intet sikrere enn at alt har sin mening. Guds mølle maler aldri feil. Den maler aldri med tomme steiner.

Det forsømte nådemiddel.

Den hellige skrift forteller oss klart og tydelig at et menneske ikke kan frelse seg selv. Skal en komme i samfunn med den levende Gud, må det skje ved uforskyldt nåde. Og skal et menneske kunne bevares i dette samfunnet og vokse sin vekst som kristen, må det også skje ved Guds nåde alene.

Gud gjør altså en nådens gjerning i hver menneskesjel som slipper ham til. Men denne sin gjerning har Gud knyttet til bestemte nådemidler. Det er Ordet og de to hellige handlinger Frelseren selv innstiftet: Dåpen og nattverden. Hvert menneske som ønsker å stå i nåden og leve som en kristen, må bruke nådens midler. Uten det kan en ikke vente det skal gå godt med kristenlivet.

Med dåpen er det greiest. Den foretas en gang. Men den skulde likevel bety noe i vårt daglige liv både i lyse og mørke stunder, så vi kunde hente kraft fra den i bønn og ettertanke. Ordet og nattverden skal vi ta imot mange ganger. Her er det uten tvil greiest med Ordet. Men mange kristne synder når det gjelder nattverden.

For det er en synd ikke å bruke de nådemidlene som Gud i sin kjærlighet har gitt oss til styrke og oppbyggelse for vår sjel på vegen gjennom en syndig verden. Hver søndag når kirkens nattverdbord står dekket og Jesus Kristus er til stede i sitt legeme og blod for å gi styrke til vandringens møyne, sitter mange bekjennende kristne nede i benkene som tilskuere.

Motivene til dette kan være så forskjellige. Noen har betenkeligheter fordi nattverdbordet ikke er «rent». De glemmer at i den første nattverdkretsen var det blant annet en Peter som straks etter bante på at han ikke kjente ham som han foraktelig kalte «det mennesket». Andre har mistet frimodigheten, det er kommet noe i vegen. Da har vi Jesu eget råd om å gå og forlike oss med vår bror og så komme fram for hans alter. Og Gud vil også forlike seg med den som kommer til ham med det som er kommet i vegen. Nattverden er jo heller ikke bare for de sterke i troen, men også for de bekymrede og svake.

Likevel sitter de fleste igjen i benkene av andre grunner. En gikk sist det var altergang. En pleier å gå et bestemt antall ganger for året. Kanskje er det mange altergjester, så det vil trekke for lenge ut om det blir fler. Eller det er så få at det vekker for mye oppsikt om en går fram. Satan forsyner en alltid med unnskyldninger nok.

Hva er det et kristent menneske gjør når han av slike grunner holder seg borte fra Herrens måltid? Jo, han tramper Guds nåde under fot. Han forteller i virkeligheten Gud at han ikke har bruk for så mye av de summene Jesus vant da hans legeme ble brutt i døden og hans blod utgydt på korset. Ubevisst gjør et slikt menneske seg større enn det er. For ingen av oss er kommet så langt på vegen og lever et så seirende kristenliv at vi har råd til å unnvære noe av den nåde Gud vil gi oss. Enten vi er klar over det eller ei, er det en hovmodssynd å sitte som tilskuer foran Herrens dekkede nattverdbord.

Ikke så sjelden hender det at en kristen som holder på å sløves bort, slutter å gå til alters. Det er et av de første symptomene, og en vil gjerne si at han er blitt borte fra nattverdbordet fordi det er noe i vegen

med hans kristenliv. Det er oftest riktig. Men det er alltid like så riktig at det begynte å gå galt med kristenlivet hans fordi han holdt seg borte fra dette nådemidlet.

Det kan ikke være tvil om at nattverden er et forsømt nådemiddel både for den enkelte kristne og for hele menigheter. Hvor mye umistelig nåde fra Gud er ikke tapt av ved å sitte som tilskuer! Nåden trenger vi alle for å bevares og for å vokse. La oss be om tilgivelse for at vi har forsømt hans nattverd og er blitt skyldig i Jesu legeme og blod! Og la oss neste gang i takknemlig tro og lydighet følge Jesu innbydelse: »Gjør dette!» Siden går vi til Herrens nattverdbord så ofte vi har høve til det.

Johan B. Rian i Kristlig Ukeblad.

Våre døde.

19. nov.: Rasmine Kristensdtr. Isane, kårenkje. f. 1867.
 24. nov.: Lars Pedersson Lefdal, g. gbr., f. 1871.
 2. nov.: Anne Marie Rasmusdtr. Rimstad, kona til Guttorm Rimstad; f. 1869.
 6. des.: Ingeborg Sakariasdtr. Lillehaug, kona til Anton Lillehaug; f. 1891.
 21. des.: Ragnhild Rasmusdtr. Hessevik, ug. pensjonert lærerinne; f. 1857.
 30. des.: Anders Rasmusson Bortneskår, g. kårmann; f. 1863.
 9. jan.: Eline Ingebrigtsdtr. Nygård, kårenkje; f. 1866.
 16. jan.: Ivar Iversson Furnes, ug. fiskar; f. 1922.
 20. jan.: Malene Jørgensdtr. Dombestein, kona til Jørgen Dombestein; f. 1860.
 15. febr.: Malene Jonsdtr. Lund, kårenkje; f. 1874.

»Syn meg din kross når augo mine brest,
 lys meg til himmels når det myrknar mest.»

Notisar.

Tidlegare ordførar Lars P. Lefdal døydde 24. november. Her i kyrkjebladet er det på sin plass å minnast at han alltid syntte den største velvilje og interesse for kyrkjelege tiltak her i Davik. Når Davik-kyrkja fekk det vakre orgelet sitt, er det han å takka meir enn nokon annan. Når kapellet i Kjolsdal vart bygt nett i rette tid for krigen kom, var det fyrst og framst fordi han med sin vanlege energi dreiv arbeidet fram. Også elles hjalp han alltid til i slike saker, og eg takkar han av hjarta for godt samarbeid i 20 år. — Signa vere minnet hans.

Døypte: 19. nov. Olav Bjarne, f. 6. okt. av f. Ole Rasmusson Myklebust og k. Berte Steffensdtr. (f. Myklebust). — S. d. Solveig Grete, f. 21. aug. av f. Anders Andreasson Vik og k. Olga Larsdtr. (f. Midthjell). — 20. nov. Olaug Arna, f. 21. sept. av f. Ingvald Olsson Leite og k. Bergit Olsdtr. (f. Hatlegjerde). — 3. des. Eva Johanna, f. 16. okt. av f. Martin Olsson Gilleshammer og k. Elida Eilertsdtr. (f. Byrknes). — 10. des. Karl Rudolf, f. 18. okt. av f. Martinus Andersson Mjånes og k. Ingrid (f. Hansen). — S. d. Annfinn Jarl, f. 17. okt. av f. Ragnvald Pedersson Krakevik og k. Jakobine Jakobsdtr. (f. Utvær). — S. d. Anny Gyda.

f. 5. nov. av f. Gustav Kristoffersson Hunskaar og k. Olga Pedersdtr. (f. Kjorslevik). — 1. jan. Ragnar Hans, f. 18. nov. av f. Anders Rasmusson Rorvik og k. Magnhild Gustavsdtr. (f. Ervik). — 7. jan. Margit Johanne, f. 8. des. av f. Olav Johansson Lofnes og k. Ingeborg Martinusdtr. (f. Leirgulen). — 4. febr. Villy Roald, f. 26. okt. av f. Kristian Kristiansson Heggelund og k. Petra Matiasdtr. (f. Bortne).

Døypenamn. I 1944 vart døypt 82 born frå Davik. Av dei fekk 66 norske namn: Olav (4), Inge (2), Trygve, Asbjørn, Norvald, Sigurd, Oddbjørn, Arvid (3), Harald (3), Jon (2), Magnus, Magne (2), Roar, Hjalmar, Sverre, Leiv (2), Sveinung, Karl, Annfinn, Geir, Joar, Tor, Jofinn, Per (2), Atle, Kari, Ragnhild (5), Liv (2), Solveig, Inger, Hjordis, Solbjørg, Ragna, Helga, Jorunn, Rønnaug (= Rannveig), Turid, Kjellaug, Oddrun, Olaug, Dagrun, Oddny, Åse, Ingeborg (2), — 16 fekk utanlandske namn: Albert (2; tysk), Ove (dansk), Kristian (latinsk: Christianus), Mary (engelsk av Maria), Lillian (engelsk), Rigmor (dansk?), Anne (2; bibelsk), Anny (engelsk av Anna), Dina (bibelsk), Maria (2; bibelsk), Brita (av keltisk Brigida), Agnes (latinsk), Eva (bibelsk).

Norske namn for norske born.

Ektevigde: 13. jan. Leif Johansson Frimannslund og Ragna Olavsdtr. Frøystad, Breim. — 27. jan. Kristofer Karlsson Brandsøy, Kinn, og Anna Rasmusdtr. Sundal.

Dødsfall må straks meldast til lensmannen. Det er ulovleg å taka opp ei grav, før det er gjort.

Attestar frå presten kostar vanlegvis 1 kr. Når ein tingar ein allest skriffleg bør ein med det same senda betalinga i frimerke + 20 øre til porto. Vigselsattestar for nygifte er gratis.

Oprisingar. Til dei evakuerte frå Nord-Noreg: 24. des. i Alfot kr. 179.75; 25. des. i Davik kr. 219.65; 26. des. i Rugsund kr. 101.50.

Kyrkjeleg statistikk for 1944:

	Davik	Rugs.	Ålfot	Tils.
Døypte	18	33	6	57
Konfirmerte	8	23	0	31
Ektevigde	4	15	1	20
Borgarleg gifte	5	3	1	9
Jordfesta	13	20	5	33

For 100 år sidan. Vigde: 30. mars 1845 Ole Monsen Yttre Isene, 24 år, og Anne Tostensdtr. Førde, 32 år. — 13. mai Ellev Ellevsen Thorem, 46 år, og Malene Samsonsdtr. Sandvig, 42 år. — 18. mai Christen Augustinussen Rugsund, 23 år, og Samueline Abelsdtr. Lofnæs, 26 år. — 13. juni Peder Christensen Bustelid, 25 1/2 år, og Oline Larsdtr. Ytre-Davig, 22 1/2 år. — S. d. Lars Pedersen Davignæs, 42 år, og Christi Andersdtr. Davignæs, 34 år. — 15. juni Christen Samuelson Krabbesti, 20 år, og Kari Olsdtr. Ramsevig, 33 år. — S. d. Steffen Martinsen Svorren, enkjemann, 42 år, og Rakel Jonsdtr. Veddevig, 29 år. — 24. juni Hans Olsen Vingelven, 21 år, og Anna Eriksdtr. Bolstad, 33 år. — 24. juni Christian Christiansen Vingen, 25 år, og Anna Andersdtr. Vingen, 24 år. — 15. juni Claus Sørensen Fagerlid, 26 år, og Anna Axelsdtr. Yttre Totland, 26 år. — 24. juni Anders Abelsen Møklebust, 28 år, og Oline Nøesdtr. Domestoen, 39 år.

S. d. Ole Pedersen Lefdal, 20 år, og Brithe Antonsdtr. Aasene, 21 år. — S. d. Knud Andersen Indre-Davig, 20 år, og Anna Pedersdtr. Ravnefjeld, 26 år. — S. d. Rasmus Jonsen Sundal, 30 år, og Brithe Bergesdtr. Rexnæs, 25 år. — Døde: 2. april Christen Jørgensen Møklebust, 44 år. — 17. juni Abel Rasmussen Yttre Isene, 38 år (død af Børnekoppene).

Kontingent, motteken fyre 1. januar: Karl K. Sigdestad, Henrik Daviknes 6 kr. — Johanne Hamre, Marta Endal, Hans R. Hamre, Hans H. Hamre, lærar Aurvoll, Kristofer Midtbø 5 kr. — Marta Isene 2 kr. — Helga Lien 2.50. — S. Etterdal, Hans Bakke 3. — Martin P. Sigdestad 4.50. — Martinus Høiland 4. — Per A. Kjøllesdal 10. — Henrik Førde 15. — Tilsaman 86 kroner.

Hjarteleg takk til alle. — Rekneskap for 1944 kjem i neste nr. Likeeins kvittering for det som er motteke etter nyttår.

Gudstenester:

1. påskedag.	1. april:	Davik.
2. —	2. » :	Ålfot.
1. s. etter påske	8. » :	Berle.
2. —	15. » :	Totland.
3. —	22. » :	Kjølssdal.
4. —	29. » :	Rugsund.
5. —	6. mai:	Davik.
Kristi himmelf.dag	10. » :	Ålfot.
6. s. etter påske	13. » :	Totland.
1. pinsedag,	20. » :	Davik.
2. —	21. » :	Rugsund.
Treenings sund.	27. » :	Kjølssdal.
1. s. etter treen.	3. juni:	Rugsund.
2. —	10. » :	Ålfot.
3. —	17. » :	Davik.
4. —	24. » :	Rugsund.
5. —	1. juli:	Totland.

Den kristne moral.

(Etter biskop Charles Gore).

I.

«Dette er vegen, gå på den.

Es. 30, 21.

«Dette er vegen, gå på den.» Bibelen, det Gamle og det Nye testamente, lærer oss Vegen, korleis menneskja skulde leva. I gamaltestamentleg tid hadde jødane gjort seg like med grannefolka sine. Dei elska religionen, dei elska gudstenestene og høgtidene med brennande ihug. Men dei hadde slege inn på same vegen som heidningsfolka gjekk på, og skill religionen frå moralen, den moral som trengst i det kvardagslege livet: godhug, rettferd og reinleik. — Og så kom profetane for å læra dei Vegen: at religionen ikkje har noko verd utan den er uttrykk for viljen til å leva rett. Sjølv sagt fører dette med seg ei lære om Gud. Det er jo sanning, fordi Guds eigen karakter er æveleg rettferd, sanning og, godleik, og det er umogeleg å vera i samfunn med Gud utan å gjera det som rett er, leggja vinn på kjærleik og ferdast audmjukt med vår Gud. (Mika 6, 8). Det er opphavet og enden, det er Vegen.

Og då Israels religion atter var på avvegar, kom vår Herre Jesus Kristus, og han lærde atter menneskja Veggen. Det er uråd å nekta at det var ein vanskeleg veg. Den stod imot alt det som menneskja helst har hug til, det som dei er vande med, det som dei likar og søkjer si moro i, deira lyster, deira ville hat og fiendskap. »Trong er porten, og smal er veggen.« Herren syntes strika endå meir under, kor streng Gud er. Men likevel, så fager ein ting er fullkomen godleik, og så fælslege er fylgjene av synda, at Herren sa: »Mitt åk er godt, og mi byrd er lett,« det vil seia: for dei som tek det på seg med ein god vilje, eit godt hjarta og eit godt mod. Det er eit stort vågestykke som krev stort mod. men det fører fram, nett liksom det motsette er tilfelle der sanselyst og sjølvhug-og synd råder. Tenk på dei beiske orda åt William Shakespeare i dei veldige sonnetten om sanselyst:

*Alt dette verda veit, men ingen veit
å sky den himmel som til helvet' fører.*

Det største mistak som kyrkja nokonsinne har gjort — atter og atter i si saga — er å løyndom for dei unge og for menneskja i det heile, at kristenlivet er ingen lett ting. Det er ikkje noko sjølvagt, noko som eit menneske er med på, berre fordi han lever i eit kristent land, og som han ikkje kan koma ifrå utan ved eit stort og skammeleg fall frå det som sømer seg for eit skikkelegt menneske og ein heidersmann. Det er mest uråd å leggja for stor vekt på kor vanleg denne misforståing har vore, for den har hovudskulda for alle våre mishøve. Nei, det kristne livet er ein vagsam veg, ein vanskeleg veg, ein veg som krev mod.

Når vi ransakar oss sjølve, vil vi gjerne festa oss ved den eller den feil som vi kjenner at vi har, eller vi ser ei eller onnor dygd hjå ein annan, og den ynskjer vi å etterlikna. Men vi har ofte ikkje i tankane våre noko klårt bilete av kva det kristne livet er, når vi ser det under eitt og fullstendig. Det er eit slikt bilete som eg ynskjer å setja fram for dykk. Eg vil sjølvagt prøva å vera praktisk. Ingen kan preika rett om »Veggen« utan å ta det praktisk. Likevel må det og vera plass for det teoretiske. Dersom du brått vart spurd: »Kva er det kristne livet? Kva er kristendom?«, så vilde du kanskje finna det vanskeleg å gjeva eit svar. Likevel treng vi til å ha i vår hug eit lovande bilete av denne vanskelege herlege ting — det kristne livet, og kva det har på seg for den einskilde og for samfunnet. Det er dette eg her freistar å gjeva.

2. Det andre som eg i denne innleiinga vil halda fram er dette: Bibelen er ei bok om ein veldig framvokster. Den har gjeve verda utviklingslæra. Guds vegar er gradvise. Bibelen er forteljinga om ei gradvis oppseding for eit universelt mål og arbeid. Gud tek dette underlege folket, Israel, som skulde vera hans utvalde reidskap til å føra den sanne religion inn i verda, — dette folket som var så opprørsk, så hardnakka, men på same tid så utruleg fasthaldande på dei idear som det eingong hadde vorte knytt til — Gud tek dette folket i eit svært tidleg halvbarbarisk tilstand, og han trænar og oppseda-

det for det fullkomne livet, ved sine profetar, prestar, styrarar, kongar. Vi har saga om dei einskilde stig i denne oppseding i Bibelen. Den byrjar med svært elementære lekser. Den har si rot i dei ti boda, desse korte, kvasse forbod: »Du skal ikkje, du skal ikkje, du skal ikkje.«

Når vi no byrjar å tenkja over Veggen, legg då merke til den plass som det positive og det negative, påbod og forbod, har i den moralske opplæring. Ingen kan tvila på at negativ moral er ein fatigsleg moral. Men ingen kan seia at moralen i det Gamle testamente er ein heilt negativ moral, for om du tek fyre deg gudstrua i Salmane, eller dei herlege syner hjå profetane, eller livsvisdomen i Ordtoke eller den apokryfiske Visdomsboka, så er det uråd å nekta at her vert sett fram eit stort positivt ideal. Likevel må vi aldri gløyma at det byrja med forbod. »Du skal ikkje.« Og i 2. Mosebok er Guds pakt med Israel nøgje knytt til dei ti boda. Den er grunnlagt på dei. Når dei store profetane tek til med si forkyning — det vil seia: når vi får fast historisk grunn under føtene, så vi kjenner til hendingar og tilhøve — kviler læra deira på desse store forbod som sin grunnvoll. Dei er, så å seia, den grove muren som gjerder inne det jordstykke som skal vera den hagen der det fullkomne livet skal veksa, guddomlegt og fagert. Men denne muren må vera der, denne strenge utestengjing fyreåt av dei ting som ikkje skal vera.

Sjelelæra held fram mange ting om oppsedinga, og den går ut frå den tanken at rett oppseding må byggja på dei naturlege hugdrag og gåver i dei ymse aldrar hjå dei som skal oppsedast. Born skal lærast opp til å elska godleik og gudstru, liksom dei vilde elska fuglar og tre og blomar og alt som er vakkert og godt. Ein gut er full av kraft, og han dyrkar gjerne heltar, og han skal opplærast til i Jesus Kristus, vår Herre, å sjå den store helten, og til å elska det veldige og vagsame i Jesu store sak. Der er noko sant i dette. Den oppseding som ikkje gjev mod og vågehug, er eit vonbrot. Men ein kan ikkje lesa nyare bøker om oppseding utan å leggja merke til, at dei gjerne talar nedsetjande om alt som er negativt og forbydande. Det er eit leidd drag i menneskenatura at den alltid vil gå frå den eine overdriving til den andre, og når den gjer eit framstig, har den leitt for, som eit tilbakeslag, å stengja ute noko som er viktig og godt, og såleis når den ikkje det rette målet. Eg er viss på at ein gjer det i dette høve. Livet — livet med Gud, det fullkomne liv — er grunnlaget på otten for Gud. Ifan er forferdeleg, fordi han er rettferdig. Og difor er det slik, at der kan ikkje vera nokor sunn oppseding, som ikkje har i seg ein atterklang av desse veldige forboda, »Du skal ikkje.« Vi må høyra toredynet av Guds røyst. Vi må kjenna at alt det høgste som vi lengtar etter, er som ein hage som er avgrensa av desse skræmelege murane, at der er ting som ikkje skal vera til, og som ikkje bør tolast. Såleis står frå fyrst av, ved grunnvollen til heile det åndelege livet, dei ti boda: »Du skal ikkje, du skal ikkje.«